

slaget gaar ud paa, at Forlig, der er rati-
haberet for en Forligskommission, for saa
vidt Omkostningen angaar, kun er gyldig,
naar Omkostningerne ere fastsatte til et
bestemt Beløb.

I det andet Ting gjorde jeg forskellige
Indvendinger mod Forslaget, og en enkelt
af disse blev under Lovforslagets 2den Be-
handling taget til Følge. Derimod frem-
satte jeg to andre Indvendinger, som ikke
ere tagne til Følge, og som jeg skal til-
lade mig at fremsætte her for det høje
Ting. Den ene, som er Hovedindvendingen,
gaar ud paa, at den i Lovforslaget be-
skrevne Fremgangsmaade skal kunne an-
vendes med Hensyn til alle Fordringer,
uanset om de ere anerkendte eller ikke,
altsaa selv om de ere ganske almindelige
løse og ubekræftede Regningskrav. Det
forekommer mig meget betænkeligt at gaa
til en saadan ny processuel Fremgangs-
maade uden med stor Forsigtighed. Der
vil sikkert gaa adskillige Aar, inden det
ret gaar op for Befolkningen, hvorledes en
saadan Lov kan bruges af Kreditor, og
hvorledes den skal bruges af Debitor, hvis
Debitor skal være i Stand til at værgesig
mod en uberettiget Fremgangsmaade fra
sin Kreditors Side. Det har, hvad jeg ogsaa
gjorde gældende i det andet Ting,
forekommet mig, at man vanskelig kunde
eller burde gaa videre end til at tillade,
at denne Fremgangsmaade anvendtes lige
overfor anerkendte Fordringer og muligvis
tillige lige overfor Fordringer, der hvile
paa et nogenlunde bevisligt Grundlag, saa-
som autoriserede Handelsbøger. Naar man
indskrænkede Forslagets Regler hertil,
kunde der neppe være nogen som helst Be-
tænkelighed ved dem, men naar man gaar
saa vidt som Forslaget og udvider dem til at
gælde alle mulige Fordringer, ogsaa dem,
der slet ikke ere anerkendte, idet man
nøjes med en *stiltiende* Anerkendelse af
Debitor, forekommer det mig, at man gaar
meget for vidt, og jeg skal derfor her,
ligesom jeg gjorde i det andet Ting, hen-
stille til det høje Ting at indskrænke Lov-
forslaget til alene at angaa anerkendte
Fordringer.

Det andet Spørgsmaal, som Lovfor-
slaget berører, er i sig selv af mindre Be-
tydning; men jeg tror dog, at hvis man
virkelig vil tage Skyldnerens Interesser i
Agt, gavner man ham i mange Tilfælde
ikke ved den Affattelse, som Lovforslagets
§ 6 har, idet man derved ligefrem opmun-
trer en energisk Inkassator til, saa snart
den Frist, der er sat ved Forliget, er ud-
løben, at skride til Eksekution uden at gøre

sig nogen videre Ulejlighed med det
gode, underhaanden eller ved Paakrav at
faa Skyldneren til at betale.

Efter at Lovforslaget var behandlet i
det andet Ting, er jeg fra anden Side ble-
ven gjort opmærksom paa enkelte andre
Mangler derved, som jeg ikke kan andet
end erkende. Det forekommer mig, at det
vil være rigtigst, om det end maaske er
overflødig, at faa en udtrykkelig Tilføjelse
til Lovforslaget, gaaende ud paa, at Mora-
renten begynder at løbe samtidig med, at
Begæring om eventuel Udpantning bliver
indgivet til Fogeden. Jeg tror ganske vist,
at det vil være en ligefrem og naturlig
Følge af Reglerne i Loven af 6. April
1855, men for at undgaa al Tvivl og Tvist
derom, vil det vistnok være rigtigst, at det
optages i selve Lovforslaget.

Endvidere forekommer det mig, at der
mangler en Bestemmelse om, at der for-
uden for selve Fordringen tillige bør kunne
gøres Udpantning for samtlige Omkostnin-
ger ved selve Forretningen, ved Godsets
Bevarelse og hele den videre Gang af
Sagen.

Endelig er det sikkert ogsaa rigtigt,
hvad jeg er bleven gjort opmærksom paa,
at naar man udvider Udpantningsinstitut-
tet i saa overordentlig vid Grad som her, maa
man ogsaa blandt Konkurslovens Afkræf-
telsesregler indføre Udpantning som et af
de Retsskridt, der afkræftes, naar det er
sket inden den Tid før Konkursens Be-
gyndelse, for hvilken overhovedet Afkræf-
telsesreglerne gælde. Hvis man lader Lov-
forslagets Regler om Udpantning for For-
dringer paa indtil 1,000 Kr. blive staaende
uden at gøre nogen tilsvarende Forandring
i Konkursloven, vil man derved aabne
Vejen for, at en Kreditor, særlig naar han
staaar i venskabelig Forbindelse med den
paagældende eventuelle Fallent — kan sikre
sig forlods Dækning fremfor de øvrige Kre-
ditorer.

Jeg skal i Henhold til disse Udtalelser
henstille dette Forslag til det høje Tings
nærmere Overvejelse. Principet i For-
slaget, mener jeg, er godt, naar det bliver
indskrænket til og alene anvendt paa det
Omraade, hvor det kan være rigtigst.

Sveistrup: Det Spørgsmaal, som her
er ført frem i Lovforslagsform, har en
Historie, der gaar et Par Aar tilbage i
Tiden. Det var paa Underdommernes
Møde den 26. og 17. September 1902, at
jeg rejste Spørgsmaalet om de smaa Skyld-
neres Stilling efter Retsreformforslaget.
Jeg var opmærksom paa, at Skyldnerens